

ΑΓΑΠΗΤΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΜΙΚΡΩΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΩΝ

Αντίο στον Παντελή Καλιότσο

ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΙΣ 5.30 το απόγευμα συγγενείς και φίλοι αποχαιρετούν στο Νεκροταφείο Χολαργού τον πολυβραβευμένο συγγραφέα Παντελή Καλιότσο, ο οποίος έφυγε από τη ζωή την Παρασκευή σε ηλικία 91 ετών. Ιδρυτικό μέλος της Εταιρείας Συγγραφέων, άφησε το αποτύπωμά του σε μυθιστορήματα, διηγήματα, νουβέλες, καθώς και σε βιβλία για παιδιά: «Ο μεσαιός τοίχος» (1964), «Οι ονειροπόλοι» (1965), «Μάθημα δολοφονίας» (1971), «Η συμπεριφορά του κενού» (1973), «Δεκεμβριανή νύχτα» (1978), «Τα ξύλι-

να σπαθιά» (1974), «Πατέρας και γιος» (1987), «Ένα σακί μαλλιά» (1996), «Η σφεντόνα του Δαβίδ» (2001), κ.ά.

Ο ίδιος είχε γράψει για τη ζωή του σε ένα εξομολογητικό κείμενο, που υπάρχει στο σάιτ των εκδόσεων Πατάκη: «Γεννήθηκα το 1925. Τα πρώτα μου παιδικά χρόνια τα πέρασα σε φτωχογειτονίες της Αθήνας, όπου τα σπίτια δεν είχαν ακόμα ηλεκτρικό ούτε νερό (...). Συνοικίες με παράγκες και χαμοκέλες σε Παγκράτι, Νέα Ελβετία, Ανάληψη, Γούβα, Κοπανά, Ποδονίφτη...

Δέκα χρόνων αρρώστησε το πόδι

μου κι έμεινα μέχρι τα δώδεκα στο νοσοκομείο της Βούλας. Υστερα μπήκα στη βιοπάλη. Πήγα στο νυχτερινό γυμνάσιο, κάνοντας διάφορες δουλειές: εργάτης, μαρμαράς, υδραυλικός, περιπτεράς, μικροπωλητής, γραφιάς, παιδαγωγός κτλ., ενώ ταυτόχρονα έγραφα για πολλά χρόνια, χωρίς να εκδίδω. Αργότερα εγκατέλειψα την Αθήνα κι έζησα περίπου σαν ερημίτης δυο χρόνια σ' ένα νησί, γράφοντας και ψαρεύοντας. Αρχισα να τυπώνω τα βιβλία μου από το 1964 με τον "Μεσαίο τοίχο" (...).

Αν έγινα συγγραφέας, είναι γιατί πολύ νωρίς ανακάλυψα ότι το ανώτερο παιχνίδι απ' όλα είναι η τέχνη. Στο νοσοκομείο κατάλαβα ότι ο άνθρωπος πρέπει να σταματάει και να ΘΥΜΑΤΑΙ. Αν δηλαδή είναι κατάκοιτος ή γέρος και δεν μπορεί να παίξει μπάλα, μπορεί τότε να θυμάται την εποχή που έπαιζε ή να ονειρεύεται ότι παίζει: η ΜΝΗΜΗ και το ΟΝΕΙΡΟ είναι η ουσία της τέχνης. Μ' αυτή την έννοια, μπορεί κανείς να μη γεράσει ποτέ: "Τα νιάτα είναι Κατάκτηση και όχι Κατάσταση" λέει ο Α. Σικελιανός.

Γράφω μυθιστορήματα πάει να με παίζω. Δεν ξέρω γιατί μερικά χαρακτηρίζονται "παιδικά". Εγώ τα γράφω επειδή θέλω, απλούστατα, να κρατάω στη ζωή εκείνο το φτωχόπαιδο που έπαιζε τα παλιά χρόνια στους δρόμους. Και το πιο σπουδαίο: να διατηρώ αιωνίως την ΕΚΠΛΗΞΗ μου για το φαινόμενο της ζωής, γιατί είμαι βέβαιος ότι μόνο όποιος εκπλήσσεται ερευνά κι έχει μέλλον. Η έκπληξη είναι ιδιότητα παιδική».